

eller en anden stor Mand kan, naar det er ham om at gjøre at blive af med en Supplicand, give Løfter, hvorpaa intet Menneſſe bygger, men her foreligger et Løfte af en noget anden Natur, nemlig et ſkriftligt formuleret Tilſagn, og dernæſt er, hvad der viſnok maa lægges megen Vægt paa, dette Tilſagn givet, eſterat den Paagjældende havde ſøgt om at faae ſin Afſked for det Tilfælde, at han ikke ſnart kunde faae faſt Anſættelſe. Eſterat den Paagjældende nemlig i lang Tid havde været anſat ved Theatret, forekom det ham, at det tråk for længe ud med hans Anſættelſe, og han tænkte derfor paa at gaae til et andet Theater for at ſøge ſin Lykke, men Theaterbeſtyrelſen vilde ikke af med ham, og for at beholde ham gav den ham det Tilſagn, ſom her findes trykt. Naar en ſenere Theaterchef, eller maaffee rettere en ſenere Miniſter, uagtet dette Tilſagn nu har afflediget ham, og det vel at mærke ikke paa Grund af Udueligheſed, thi Theaterbeſtyrelſen har ſelv anerkjendt, at hans Virkſomhed har været „tilfredsſtillende“, ſkal jeg ikke bestride, at man har høvt juridiff Ret dertil, men jeg trorer rigtignok, at der, naar man vilde gjøre dette Skridt ligeoverfor denne Mand eſter 12 Mars Tjenefte, var Anledning til at gjøre det paa en ſaa henſynsfuld og ſkaanſom Maade ſom vel muligt. Dette Henſyn har man imidlertid ikke taget, men man har afflediget ham, vel med 3 Maaneders Opſigelſe, midt i Theatreaaret, nemlig til 1ſte Januar d. A., og det er klart, at man derved ſaagodisom aldeles har affſaaret ham fra at erholde Anſættelſe ved noget andet Theater, da Contracter om ſlige Anſættelſer ordentligviis kun affluttet fra Saisonens Begyndelſe. Han har alſaa lidt et Tab ved, at han har maattet ligge ledig. Jeg ſkal endnu bemærke, at Theaterbeſtyrelſen i det foregaaende Finantsaar har været lovlig undſkyldt, naar den ikke har anſat ham, thi det var forbudt ved Finantsloven, men 1866—67 var det udtrykkelig tilladt den at give faſt Anſættelſe til ſaadanne Kunſtinere, der var „i en Stilling, ſom eſter de hidtilgjældende Regler vilde have givet Afgang til faſt Anſættelſe.“ Den paagjældende Andrager gaaer derhos ud fra den Forudſætning, at han var antagen ſaiſonviis, ſaaledes at Theaterbeſtyrelſen end ikke kunde

affledige ham uden ved Saisonens Slutning. Dette Standpunkt troer jeg dog ikke, man kan faſtholde; jeg benægter ikke Theaterbeſtyrelſens juridiff Ret til at affledige ham under Saisonen, jeg gjentager, at denne Mand er bleven behandlet uſædvanlig haardt, og jeg finder derfor, at der er Grund for Folkethinget til at henviſe hans Sag til Miniſteriet med Opfordring til, at der gives ham en lille Godtgjærelſe for det uforſkyldte Tab, han har lidt. — Ved at henviſe Andragendet under Nr. 5 til Finantsminiſteriet, haaber Udvalget, at man ikke udsætter ſig for Conſequentſer af nogen betænkelig Art, thi vel kan det være, at der er flere militaire Embedsmænd, ſom endnu ſtaaer til Reſtance med deres Beſtillingsgebyr, men der kan dog ikke være ret mange, ſom ere i det eiendommelige Tilfælde kun i et halvt Aar at have nydt Godt af det Embede, hvortil Beſtillingen gav Afgang. — Med Henſyn til Andragendet under Nr. 6 fra Overcorrecteur Schorn ſkal jeg minde om, at en anden Beſtillingsmand under Rigsdagen nylig ved Finantsloven har erholdt en aarlig Underſtøttelſe. Det er viſnok uſtøtteligt, at Rigsdagens Underſtøttelſeſkaſe ikke bliver ſtor, men da Rigsdagen har beſtaaet i 20 Aar, og dette førſt er det andet Tilfælde af denne Art, ſeer jeg ikke nogen Betænkelighed derved. Smid- lertid har man meent, at dette var et indre Anliggende, ſom ikke vedkom nogen Miniſter, og at det derfor var retteſt, at Henviſningen ſkete til Thingets Formand, hvor man haaber, at Andragendet vil være i gode i Hænder. — Jeg kommer nu til de Andragere, ſom gaae ud paa at faae Underſtøttelſe eller Penſions- tillæg, og ſom alle have været i Miniſterierne, men der ere bleve afflaede; det er de under Nr. 7—12 ſamt under Nr. 29 opførte 7 Andragere. Med Henſyn til dem ſkal jeg tillade mig i Almindelighed at bemærke, at vi have en Penſionsconto, der, naar den opgjøres rigtigt, er noget over 2 Millioner, at vi have Penſionslove, ſom anſees for temmelig rundelige imod Embedsmændene, at den, der har et Netskrav at gjøre gjældende, kan gaae til Domſtolene, og at vi ingen Mangel have paa Proceſſer om Penſionsſpørgſmaal, medens vi endelig jævnlig fra de Herrer Miniſtre modtage Forſlag